

Președintele Henry B. Eyring
primul consilier în Prima Președinție

Revelație continuă

Judecata umană și gândirea logică nu vor fi suficiente pentru a primi răspunsuri la cele mai importante întrebări din viață. Avem nevoie de revelație de la Dumnezeu.

Sper ca azi să simțim cu toții dragostea lui Dumnezeu și să primim lumină de la El. Sunt mulți cei care ascultă astăzi și care simt nevoia stringentă de a primi acea binecuvântare reprezentată de revelația personală de la Tatăl nostru Ceresc iubitor.

Poate că președinții de misiune o caută prin intermediul unei rugăciuni prin care cer ajutor pentru a ști cum să încurajeze un misionar cu probleme. Poate un tată sau o mamă dintr-un loc al lumii devastat de război, trebuie neapărat să știe dacă să-și mute familia într-un loc sigur sau să rămână unde sunt. Poate că sute de președinți de țarăș și episcopi se roagă astăzi pentru a ști cum să-L ajute pe Domnul să salveze o oaie pierdută. Și, poate pentru un profet, este dorința de a ști ce dorește Domnul ca el să spună Bisericii și unei lumi agitate.

Cu toții știm că judecata umană și gândirea logică nu vor fi suficiente pentru a primi răspunsuri la cele mai importante întrebări din viață. Avem nevoie de revelație de la Dumnezeu. Și nu vom avea nevoie doar de o revelație într-un moment dificil, ci avem nevoie de un flux reînnoit constant.

Nu avem nevoie doar de un scurt moment de iluminare, înțelegere și alinare, ci avem nevoie de binecuvântarea continuă care constă în comunicarea cu Dumnezeu.

Însăși existența Bisericii se datorează unui tânăr băiat care știa adevărul aceluia lucru. Tânărul Joseph Smith a știut că nu avea cum să afle singur cărei biserici să i se alăture. Așa că a cerut de la Dumnezeu așa cum este scris în cartea lui Iacov că putea face. Dumnezeu Tatăl și Fiul Său Preaiubit au apărut într-o dumbravă. Ei au răspuns la întrebarea care era peste puterea lui Joseph de a fi rezolvată.

Nu numai că el a fost chemat atunci de Dumnezeu să întemeieze adevărata Biserică a lui Isus Hristos, dar, împreună cu ea, a fost restaurată și puterea de a invoca Duhul Sfânt pentru ca revelația de la Dumnezeu să poată fi continuă.

Președintele Boyd K. Packer a descris acel semn distinctiv al Bisericii adevărate astfel: „Revelația continuă în Biserică: profetul o primește pentru Biserică; președintele pentru țarășul, misiunea sau cvorumul său; episcopul pentru episcopia sa; tatăl pentru familia sa; individul pentru sine”¹.

Acel proces minunat al revelației începe, se termină și continuă când primim revelație personală. Să-l luăm ca exemplu pe Nefi, mărețul fiu al lui Lehi. Tatăl său avusese un vis. Ceilalți membri ai familiei lui Nefi au considerat visul lui Lehi o dovadă de confuzie mintală. Visul a inclus porunca lui Dumnezeu adresată fiilor lui Lehi de a-și asuma riscul uriaș de a se întoarce la Ierusalim pentru a lua plăcile care conțineau cuvântul lui Dumnezeu astfel încât să le poată lua cu ei în călătoria spre pământul făgăduit.

Noi cităm deseori declarația curajoasă pe care a făcut-o Nefi atunci când tatăl său le-a cerut să se întoarcă la Ierusalim. Știți cuvintele: „Mă voi duce și voi face lucrurile pe care Domnul le-a poruncit”².

Când Lehi l-a auzit pe Nefi spunând aceste cuvinte, scriptura spune că „el s-a bucurat nespus”³. El era bucuros deoarece știa că Nefi fusese binecuvântat cu revelația care-i confirma că visul tatălui său era un mesaj adevărat de la Dumnezeu. Nefi nu a zis: „Mă voi duce și voi face ceea ce tatăl meu mi-a spus să fac”. Ci, mai degrabă: „Mă voi duce și voi face lucrurile pe care Domnul le-a poruncit”.

Din experiența dumneavoastră cu propriile familii, știți, de asemenea, de ce Lehi s-a „bucurat nespus”. Bucuria lui s-a datorat faptului că Nefi primise o revelație de confirmare.

Mulți părinți au stabilit reguli de familie cu privire la ora când copiii lor aflați la vârsta adolescenței trebuie să se întoarcă seara acasă. Dar gândiți-vă la bucuria unui părinte când află, așa cum unul a aflat cu doar câteva săptămâni în urmă, că o fică mutată recent de acasă nu numai că și-a impus o anumită oră la care să fie în casă în fiecare seară, dar a și ținut ziua de sabbat așa cum fusese învățată acasă, la părinți. Revelația unui părinte are

un efect de durată asupra revelației personale care continuă să fie primită de copil.

Mama mea trebuie să fi înțeles acel principiu despre revelație. Când eram tânăr băiat, obișnuiam să închid ușa din spate foarte încet atunci când ajungeam acasă seara târziu. Trebuia să trec pe lângă dormitorul mamei mele în drum spre al meu. Oricât de încet aș fi pășit, când ajungeam la ușa ei întredeschisă, o azeam mereu spunându-mi foarte încet: „Hal, vino puțin”.

Intram și mă așezam pe marginea patului ei. Camera era întunecată. Dacă ați fi putut auzi, ați fi crezut că

era doar o conversație amicală despre viață. Dar și azi, cuvintele ei îmi vin în minte clar, cu aceeași putere pe care o simt când îmi citesc binecuvântarea patriarhală.

Nu știu pentru ce se ruga în acele nopți când mă aștepta. Presupun că, în parte, pentru siguranța mea. Dar sunt sigur că se ruga așa cum o face un patriarh înainte de a da o binecuvântare. El se roagă ca beneficiarul binecuvântării să perceapă cuvintele sale ca fiind ale lui Dumnezeu, nu ale unui om. În cazul meu, rugăciunile mamei mele de a putea avea acea binecuvântare au primit răspuns. Ea este în lumea spiritelor de peste 40 de

ani. Sunt sigur că s-a bucurat nespus că am fost binecuvântat așa cum s-a rugat, să recunosc poruncile lui Dumnezeu în cuvintele ei. Și am încercat să merg și să acționez așa cum ea a sperat că voi face.

Am văzut același miracol al revelației continue la președinți de țară și episcopi din Biserică. Și, la fel ca în cazul revelației pentru conducătorii familiei, valoarea revelației depinde de primirea unei revelații de confirmare de către cei care sunt conduși.

Am văzut acel miracol al revelației după distrugerile provocate de ruperea barajului de pe râul Teton din Idaho, în anul 1976. Mulți dintre

dumneavoastră știu povestea celor întâmplare. Totuși, exemplul despre revelație continuă al unui președinte de țarăș ne poate binecuvânta pe toți în zilele ce vor veni.

Mii de oameni au fost evacuați după ce casele lor au fost distruse. Coordonarea eforturilor de ajutorare a căzut pe umerii unui președinte de țarăș local, un fermier. Eram în una din sălile de clasă ale Colegiului Ricks la numai câteva zile după dezastru. Sosise un conducător al Agenției federale pentru situații de urgență. El și asistenții săi principali au venit în camera mare în care președintele de țarăș adunase episcopi și chiar câțiva conducători ai altor confesiuni locale. Eu eram acolo pentru că mulți dintre supraviețuitori erau îngrijiiți și adăpostiți în campusul colegiului al cărui rector eram.

Când a început adunarea, reprezentantul Agenției federale pentru situații de urgență s-a ridicat și a început să vorbească în mod autoritar despre ce trebuia făcut. După ce a enumerat fiecare dintre cele cinci sau șase sarcini despre care a spus că erau esențiale, președintele de țarăș a spus încet: „Am făcut deja asta”.

După câteva minute, bărbatul de la Agenția federală pentru situații de urgență a spus: „Cred că voi lua loc și voi privi pentru o vreme”. El și delegații săi au ascultat apoi, în timp ce episcopii și președinții cvorumului vârstnicilor au raportat despre ceea ce făcuseră. Ei au descris instrucțiunile pe care le primiseră de la conducătorii lor și pe care le-au pus în practică. Ei au vorbit, de asemenea, despre ce au fost inspirați să facă atunci când au respectat instrucțiunile de a găsi familii și a le ajuta. Se făcuse târziu. Cu toții erau prea obosiți pentru a afișa alte sentimente, cu excepția dragostei lor față de oameni.

Președintele de țarăș le-a dat episcopilor câteva instrucțiuni finale și, apoi, a anunțat ora următoarei întâlniri pentru rapoarte ce urma să aibă loc a doua zi, dimineața devreme.

În dimineața următoare, conducătorul echipei federale a ajuns cu 20 de minute înaintea începerii adunării cu privire la rapoarte și însărcinări. Eu am stat aproape de el. L-am auzit spunându-i încet președintelui de țarăș: „Președinte, ce ați dori ca eu și membrii echipei mele să facem?”.

Ceea ce a văzut acel bărbat, eu am văzut în întreaga lume în perioade de suferință și încercare. Președintele Packer avea dreptate. Revelația continuă este dată președinților de țarăș pentru a-i ridica deasupra propriei înțelepciuni și a propriilor capacități. Și, mai mult decât atât, Domnul le oferă celor pe care președintele îi conduce o mărturie prin care li se confirmă că ceea ce el le cere vine de la Dumnezeu prin Duhul Sfânt către un om imperfect.

În ceea mai mare parte a vieții mele, am fost binecuvântat să fiu chemat să urmez conducători inspirați. Când eram foarte tânăr, am fost chemat să fiu consilierul unui președinte al cvorumului vârstnicilor. Am fost, apoi, consilier a doi președinți de district, al unui episcop care prezidează al Bisericii, membru al Cvorumului

celor Doisprezece Apostoli și consilier a doi președinți ai Bisericii. Am recunoscut revelația primită de ei și, apoi, confirmată de cei care le-au urmat îndemnurile.

Acea revelație personală de acceptare, pe care o dorim toți, nu vine ușor și nici prin simplul fapt de a cere. Domnul a stabilit următorul standard cu privire la capacitatea de a primi o astfel de mărturie de la Dumnezeu. Este un îndrumar pentru oricine dorește să primească revelație personală, cum de altfel ar trebui să ne dorim cu toții.

„Inima ta să fie, de asemenea, plină de caritate față de toți oamenii și frații în credință și virtutea să înfrumusețeze, fără încetare, gândurile tale; atunci, încrederea ta va crește puternic în prezența lui Dumnezeu; și doctrina preoției va cădea deasupra sufletului tău ca roua din cer.

Duhul Sfânt va fi tovarășul tău permanent.”⁴

Mesajul pe care îl înțeleg din aceasta ni se aplică tuturor. Nu subestimați sentimentul de dragoste pe care îl aveți față de profetul lui Dumnezeu. Oriunde mă duc în Biserică și indiferent cine este profetul în acel moment, membrii îmi spun: „Când vă veți întoarce la sediul central al Bisericii, îi veți spune, vă rugăm, profetului cât de mult îl iubim?”.

Aceasta este cu mult mai presus decât idolatrizarea sau sentimentele pe care le avem câteodată când admirăm personalități eroice. Este un dar de la Dumnezeu. Cu acesta, veți primi mult mai ușor darul revelației de confirmare când el vorbește în calitatea sa de profet al Domnului. Dragostea pe care o simțiți este dragostea pe care Domnul o are pentru cel care este purtătorul Său de cuvânt.

Nu este ușor să simțim aceasta continuu pentru că Domnul le cere

deseori profeților Săi să dea oamenilor sfaturi greu de acceptat. Dușmanul sufletelor noastre va încerca să ne facă să ne simțim jigniți și să avem îndoieli cu privire la chemarea profetului de către Dumnezeu.

Am văzut cum Duhul Sfânt poate inspira o inimă înmuiată pentru a proteja un ucenic umil al lui Isus Hristos prin revelația de confirmare.

Profetul m-a trimis pentru a conferi puterea sacră de pecetluire unui bărbat dintr-un oraș mic foarte îndepărtat. Doar profetul lui Dumnezeu are cheile de a decide cine primește puterea sacră pe care Domnul i-a dat-o lui Petru, apostolul cu cea mai mare vechime în acest oficiu. Eu am primit exact aceeași putere de pecetluire, dar o pot conferi altcuiva doar sub îndrumarea președintelui Bisericii.

Deci, într-o încăpere a unei capele situate departe de Salt Lake, mi-am așezat mâinile pe capul unui bărbat ales de profet pentru a primi puterea de pecetluire. Mâinile sale aveau urmele unei vieți întregi dedicate lucrării pământului pentru un trai săracios. Soția lui micuță stătea aproape de el. Și ea avea urmele multor ani de muncă grea alături de soțul ei.

Am spus cuvintele date de profet: „Fiind împluternicit și însărcinat de” și, apoi, numele profetului, „care deține toate cheile preoției pe pământ în acest moment, îți confer puterea de pecetluire” și am spus numele bărbatului și, apoi, numele templului

unde urma să slujească în calitate de pecetlitor.

Lacrimile au curs pe obrajii lui. Am văzut că soția lui plângea de asemenea. Am așteptat ca ei să-și revină. Ea s-a ridicat și a venit către mine. S-a uitat în sus și, apoi, a spus timid că era fericită, dar și tristă. Ea a spus că îi plăcea atât de mult să meargă la templu cu soțul ei, dar că, acum, simțea că nu mai putea merge cu el pentru că Dumnezeu îl alesese pentru o însărcinare atât de glorioasă și sacră. Apoi, ea a spus că sentimentul că nu era potrivită pentru a fi partenera lui în templu a apărut pentru că ea nu știe nici să citească, nici să scrie.

Am asigurat-o că soțul ei ar fi onorat de compania ei în templu datorită mării ei puteri spirituale. Pe cât de bine am putut cu puțină mea înțelegere a limbii ei materne, i-am spus că Dumnezeu i-a revelat lucruri care sunt mai presus de toată educația pământească.

Ea știa prin darul Spiritului că Dumnezeu i-a dat, prin profetul Său, o însărcinare cerească soțului pe care îl iubește. Ea știa că respectivele chei de a conferi acea putere de pecetluire sunt deținute de un bărbat pe care nu l-a văzut niciodată și despre care știe, totuși, că este profetul în viață al lui Dumnezeu. Ea știa, fără să fie nevoie să-i spună vreun martor în viață, că profetul se rugase cu privire la numele soțului ei. Ea știa personal că Dumnezeu îl chemase pe soțul ei.

Ea știa, de asemenea, că rânduielile pe care soțul ei urma să le înfăptuiască aveau să unească oameni pentru eternitate în împărăția celestială. Ea primise confirmarea, în mintea și în inima ei, că promisiunea făcută de Domnul lui Petru este încă valabilă în Biserică: „Orice vei lega pe pământ va fi legat în ceruri”⁵. Ea știa personal acest lucru prin revelație de la Dumnezeu.

Să revenim de unde am plecat. „Revelația continuă în Biserică: profetul o primește pentru Biserică; președintele pentru țarușul, misiunea sau cvorumul său; episcopul pentru episcopia sa; tatăl pentru familia sa; individul pentru sine”⁶.

Vă mărturisesc că acest principiu este adevărat. Tatăl Ceresc aude rugăciunile dumneavoastră. El vă iubește. El vă cunoaște pe nume. Isus este Hristosul, Fiul lui Dumnezeu și Mântuitorul nostru. El vă iubește peste puterea dumneavoastră de a înțelege.

Dumnezeu revarsă revelație, prin Duhul Sfânt, peste copiii Săi. El îi vorbește profetului Său de pe pământ, care astăzi este Thomas S. Monson. Depun mărturie că el deține și exercită toate cheile preoției pe pământ.

Pe măsură ce ascultați, în cadrul acestei conferințe, cuvintele celor pe care Dumnezeu i-a chemat să vorbească în numele Lui, mă rog ca dumneavoastră să primiți revelația de confirmare de care aveți nevoie pentru a vă găsi calea de întoarcere acasă, pentru a trăi în prezența Lui într-o familie pecetluită pentru eternitate. În numele sacru al lui Isus Hristos, amin. ■

NOTE

1. Boyd K. Packer, „We Believe All That God Has Revealed”, *Ensign*, mai 1974, p. 95.
2. 1 Nefi 3:7.
3. 1 Nefi 3:8.
4. Doctrină și legăminte 121:45–46.
5. Matei 16:19.
6. Boyd K. Packer, *Ensign*, mai 1974, p. 95.